

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117012387
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117012387.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného V. K., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 01.10.2020, č. k. 9T/91/2017-446, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.05.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. K., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného V. K. za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 24.2.2017 asi o 07.00 hodine v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, v priestoroch pracoviska s názvom Replast, fyzicky napadol odsúdeného V. S. tým spôsobom, že ho jedenkrát udrel päťou ruky do oblasti tváre, stiahol ho na zem, kde ho dvakrát kopol nohou do oblasti ľavej časti tváre, čím V. S., spôsobil pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy a tváre s výrazným opuchom v oblasti ľavého oka uzatvárajúcim očné štrbinu, zlomeninu vnútornej strany ľavej očnice s posunom očného bulbu mierne dolu vyžadujúce si liečbu spojenú s práceneschopnosťou v trvaní štyroch týždňov a sťažením obvyklého spôsobu života v trvaní štyroch týždňov.

Za tento trestný čin uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť: poškodenej spoločnosti Sociálna poisťovňa, so sídlom: Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava škodu vo výške 16,90 Eur a poškodenej spoločnosti UNION zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 36 284 831, so sídlom: Bajkalská 29/A, Bratislava škodu vo výške 525,30 Eur.

Prvostupňový súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 446-449 spisu.

Prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní si ponechal lehotu na podanie odvolania. Odvolanie do uplynutia zákonnej lehoty nepodal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, a to do výroku o vine a treste, ktoré následne odôvodnil osobitným písomným podaním zo dňa 07.12.2020.

V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného poukázal na § 281 ods. 1 a § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a článok 4 ods. 1 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom uviedol, že zásada ne bis in idem - právo nebyť súdený a trestaný dvakrát za ten istý čin v zmysle Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je teda potrebné vzťahovať tak na činy patriace podľa slovenského právneho poriadku medzi trestné činy, ako aj na činy patriace medzi priestupky - disciplinárne previnenie, a to vo všetkých kombináciách, ktoré medzi nimi prichádzajú do úvahy, a to 1. Trestný čin - trestný čin, 2. Trestný čin - priestupok resp. disciplinárne previnenie, 3. Priestupok resp. disciplinárne previnenie - priestupok resp. disciplinárne previnenie, 4. Priestupok resp. disciplinárne previnenie - trestný čin, teda: Osobu, proti ktorej sa trestné stíhanie pre trestný čin meritórne skončilo, nie je možné trestne stíhať a potrestať pre ten istý čin a to bez ohľadu na to, či ide o ten istý trestný čin ako v predchádzajúcom konaní alebo došlo k zmene právnej kvalifikácie trestného činu. Proti osobe, ktorej trestné stíhanie pre trestný čin sa meritórne skončilo, nie je možné viesť priestupkové - disciplinárne konanie a znovu ju potrestať za ten istý čin a kvalifikovať ho ako priestupok - disciplinárne previnenie, zatiaľ čo predtým bol tento čin kvalifikovaný ako trestný čin. Proti osobe, ktorej priestupkové - disciplinárne konanie pred príslušným správny orgánom pre určitý čin skončilo meritórnym rozhodnutím, nie je možné viesť ďalšie priestupkové - disciplinárne konanie pre ten istý trestný čin a znovu ju potrestať, aj keby bol tento čin po právnej stránke kvalifikovaný ako iný priestupok - disciplinárne previnenie v porovnaní s predchádzajúcim konaním. Osobu, proti ktorej priestupkové - disciplinárne konanie pre určitý čin skončilo meritórnym rozhodnutím príslušného správneho orgánu, nie je možné trestne stíhať a odsúdiť pre ten istý čin, hoci by bol tento čin právne kvalifikovaný ako trestný čin a už v skončenom priestupkovom - disciplinárnom konaní bol právne kvalifikovaný ako priestupok - disciplinárne previnenie.

Pri posudzovaní otázky skoršieho - predchádzajúceho potrestania za rovnaký čin z pohľadu prípustnosti trestného stíhania je nevyhnutné vychádzať výlučne zo skutkových okolností prípadu, t. j. totožnosti skutku a nie jeho právnej kvalifikácie. Totožnosť skutku je zachovaná nie len v prípade úplného súladu v konaní a v následku, ale taktiež v prípade úplnej zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, rovnako v prípade úplnej zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní. O ten istý skutok ide aj vtedy, ak je aspoň čiastočná zhoda v konaní alebo v následku alebo v oboch, pričom táto zhoda musí byť v podstatných okolnostiach, ktorými sa rozumejú skutkové okolnosti charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska právnej kvalifikácie.

Vyhodnotením všetkých zabezpečených dôkazov a okolností prípadu dospel k záveru, že v aktuálne rozhodovanej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie a neskôr aj podaná obžaloba na súd prvého stupňa obžalovanému V. K. pre skutok, ktorý je z hľadiska konania aj následku totožný so skutkom, pre ktorý už bol obžalovaný právoplatne disciplinárne potrestaný orgánmi ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou. V oboch prípadoch bolo najskôr disciplinárne a potom trestné konanie vedené pre fyzické napadnutie, ktorého a mal dopustiť obžalovaný voči poškodenému V. S. dňa 24.02.2017 v čase 7.30 hod. v priestoroch pracoviska Replast „C“ v priestoroch spomenutého ústavu na výkon trestu. Skutok bol najskôr posúdený ako disciplinárne previnenie v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z., za ktorý mu bola uložená sankcia - disciplinárny trest celodenného umiestnenia do uzavretého oddielu, ktorý má nepochybne trestnú povahu, keďže intenzívnejšie postihoval osobnú slobodu obžalovaného

Prvotné disciplinárne rozhodnutie nebolo v rámci mimoriadneho opravného prostriedku zrušené. Vzhľadom na zásadu „ne bis in idem“ vyplývajúcu z článku 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemôže byť obžalovaný Milan Kostolányi opätovne stíhaný za ten istý skutok hoci je teraz prísnejšie právne kvalifikovaný ako trestný čin, pretože bol za rovnaký skutok potrestaný v dôsledku čoho je ďalšie trestné stíhanie neprípustné, nakoľko tak stanovuje medzinárodná zmluva.

Zahlásené odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním aj sám obžalovaný, poukazujúc na to, že okresný súd rozhodol aj napriek tomu, že písomnou formou oboznámil, že si volí na plnú moc obhajcu, a že ustanoveného obhajcu ruší a to z dôvodu, ktoré oznámil v žiadosti a taktiež ústne do zápisnice na hlavnom pojednávaní, že si dlhodobu neplnil povinnosti. Ďalej nesúhlasí s trestom, ktorý mu bol uložený s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pretože trestné stíhanie je neprípustné, ako to ustanovuje medzinárodná zmluva v zmysle „ne bis in idem“, a to že žiadna osoba nemôže byť opätovne

stíhaná za ten istý skutok, pričom poukazuje na to, že za tento skutok už bol právoplatne potrestaný disciplinárnym previnením, pričom aj vykonal trest za daný skutok, a to 10 dní samoty.

Obžalovaný doplnil svoje odvolanie následne podaním zo dňa 12.04.2021, v ktorom uviedol, že zo spisového materiálu, najmä zo zápisnice o výsluchu ako obžalovaného, tak i svedkov a poškodeného je zrejme, že ako prvý bol fyzicky a verbálne zo strany poškodeného napadnutý, pričom útok poškodeného na jeho osobu zintenzívnel tak, že sa ho chystal udrieť zbraňou, ktorú mal v ruke. V tejto súvislosti poukazoval na výpoveď svedka R. F., ktorý potvrdil verziu obžalovaného. Uvádza tiež, že konal v rámci použitia nutnej obrany, nakoľko mal prirodzený a emočne vystupňovaný strach o život a zdravie, pričom na základe pudu sebazáchovy použil nutnú obranu. Je tiež toho názoru, že v rámci prípravného konania a ani v konaní pred súdom nebolo objasnené, aký stupeň strachu a ohrozenia pociťoval v čase konfliktu, pričom na objasnenie týchto skutočností sú potrebné odborné znalosti znalca z odboru klinickej psychológie dospelých. Žiadal napokon, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1, písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku alebo aj zároveň zastavil trestné stíhanie podľa § 32 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Konanie na odvolacom súde:

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol napadnutú vec zrušiť a trestné konanie zastaviť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí navrhol, aby bol na neho vykonaný znalecký posudok a zároveň poukázal na to, že v ďalšom konaní na OS Bratislava I mu bol uložený trest v trvaní 28 mesiacov, tak aby prišlo k upusteniu trestu OS Bratislava V, ktorý už vykonal.

Na verejnom zasadnutí bola oboznámená aj námietka zaujatosti podaná obžalovaným proti asistentke trestného oddelenia tunajšieho súdu P. T. z dôvodu, že sa dňa 21.04.2021 dozvedel, že bývala priateľka obžalovaného P. T. uviedla, že sa postará o to, aby dostal vysoký trest a vzhľadom na to, že majú rovnaké priezvisko je pochybnosť o nezaujatosti asistentky a preto žiada o jej vylúčenie z trestného konania. Zároveň podal námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu JUDr. Kataríne Stanislavskej a proti všetkým sudcom krajského súdu pre pochybnosť o ich nezaujatosti, pretože mu sudca Okresného súdu Trnava Mgr. Michal Pollák povedal, že ak podá odvolanie proti rozsudku, zaručí mu ešte vyšší trest, že má kolegov na Krajskom súde v Trnave. Súčasne podal v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku návrh na odňatie trestnej veci pod sp. zn. 3To/31/2021 Krajskému súdu Trnava a prikázanie veci inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Odvolací súd na tomto mieste konštatuje, že asistentka tunajšieho súdu P. T. nie je asistentkou senátu 3To, v tomto konaní nevykonáva žiadne úkony a ani sa ho nezúčastňuje. Zároveň je potrebné uviesť, že ďalšie námietky obžalovaného neboli ničím podložené a boli založené na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Preto nie sú splnené zákonné podmienky na rozhodovanie podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku a zároveň ani na odňatie a prikázanie veci inému súdu podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie.

Prvostupňový súd odôvodnil rozhodnutie o vine obžalovaného v napadnutom rozsudku obsahlo a vecne správne, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Odvolací súd uvádza, že okrem rozsiahlosti je odôvodnenie aj zrozumiteľné v tom, že súd jasne uviedol, ktoré dôkazy a skutočnosti

z nich vyplývajúce bral pri svojom rozhodovaní za preukázané, ako aj to, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného na dokazovaní, ktoré vykonal v dostatočnom rozsahu. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov vo vzťahu k ukladanému trestu.

Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného na tom, že vyhodnotil výpoveď poškodeného V. S., ktorá usvedčovala obžalovaného zo spáchania skutku, ako vierohodnú. Odôvodnil to tým, že bola podporená aj ďalšími vykonanými dôkazmi, a preto z nej vychádzal pri ustálení skutkového stavu. Ďalšie svedecké výpovede, a to T. F., T. K. a V. T. spoľahlivým spôsobom preukazujú, že obžalovaný sa dopustil spáchania uvedeného skutku. Výpovede uvedených svedkov sa v podstatných skutočnostiach zhodujú a skutok popisujú podobne. Výpovede jednotlivých svedkov považuje odvolací súd za pravdivé. Všetci svedkovia potvrdili, že obžalovaný napadol na zemi ležiace poškodeného tým, že ho kopol do oblasti tváre, pričom verziu obžalovaného o tom, že bol napadnutý poškodeným V. S. ako aj svedkom T. K. nepotvrdil žiadny z nich. Zranenia poškodeného boli preukázané aj lekárskymi správami a odborným vyjadrením MUDr. V. W., pričom prvostupňový súd správne ustálil aj počet kopancov poukazujúc na výpoveď poškodeného a svedka V. T.. Výpoveď obžalovaného bolo, podľa prvostupňového súdu, potrebné z tohto dôvodu vyhodnotiť ako nevierohodnú. Odvolací súd s takýmto hodnotením vykonaného dokazovania súhlasí.

Prvostupňový súd v tejto časti odôvodnenia svojho rozsudku podrobne uvádza, čo z výpovede týchto svedkov vyplýva, ako i to, akým spôsobom ich výpovede vyhodnotil, pokiaľ ide o ich pravdivosť. Odvolací súd nepovažuje na tomto mieste za potrebné opakovať uvedené zistenia a hodnotenia prvostupňového súdu, pretože sú v odôvodnení zrozumiteľne uvedené. Vyhodnotenie ich výpovedí ako pravdivých považuje odvolací súd za správne.

V dvojinštannom súdnom konaní tvoria rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu jednotu a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu.

Zhodnotenie vyššie uvedených dôkazov v ich vzájomných súvislostiach dostatočne, bez rozumnej pochybnosti, preukazuje to, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vinu, pričom tento skutok má všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého ho uznal prvostupňový súd za vinného. Intenzita konania obžalovaného, jeho následok, spôsob vykonania činu a okolnosti, za ktorých bol spáchaný nedovoľujú použitie materiálneho korektívu, nakoľko závažnosť tohto činu nemožno vzhľadom na vyššie uvedené hodnotiť ako nepatrnú.

Prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Preto odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že obžalovaný sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

K odvolacím námietkam:

S námietkou obhajcu obžalovaného ako aj samotného obžalovaného, že je trestné stíhanie neprípustné, pretože za uvedený skutok už bol disciplinárne potrestaný a uložený trest aj vykonal, sa dostatočne a správnym spôsobom vysporiadal už prvostupňový súd v napadnutom rozsudku na strane 5 - 6. Možno teda len zopakovať, že disciplinárne konanie voči odsúdeným nie je v slovenskom právnom poriadku súčasťou trestného práva a teda nie je trestným konaním. Adresátni právnej úpravy disciplinárneho práva vo výkone trestu sú výlučne odsúdení ako špeciálny subjekt. Disciplinárna sankcia uložená

obžalovanému nemá povahu obmedzenia práv odsúdeného porovnateľnú s trestom odňatia slobody (trestnou sankciou), ale v prípade odsúdeného ide len o zmenu formy režimu na dobu 10 dní (maximálne je možné uložiť disciplinárny trest celodenné umiestnenie do uzavretého oddielu až na dobu 14 dní). Z uvedeného dôvodu nemôže ísť o sankciu trestnoprávneho charakteru.

Nie každé právoplatné rozhodnutie disciplinárnym orgánom alebo orgánom príslušným na konanie o priestupku alebo o inom správnom delikte predstavuje prekážku k uplatneniu zásady ne bis in idem za totožný skutok. Z tohto dôvodu orgány činné v trestnom konaní a sudy pri svojom rozhodovaní sú povinné skúmať splnenie podmienok k uplatneniu zásady ne bis in idem, pričom postupujú podľa tzv. engelovských kritérií, tak ako to urobil aj prvostupňový súd v tomto prípade.

Niektoré protiprávne skutky okrem naplnenia skutkovej podstaty disciplinárneho deliktu môžu naplniť aj skutkovú podstatu trestného činu, následkom čoho vzniká potreba adekvátnej trestnoprávnej reakcie. Sankčná zodpovednosť pri disciplinárnych deliktach totiž môže vzniknúť len vo vnútri určitej organizačnej štruktúry, má interné účinky, pričom absentujú externé účinky. Skutok, ktorého sa obžalovaný dopustil je trestným činom, naplnil skutkovú podstatu trestného činu podľa osobitej časti Trestného zákona a zároveň týmto konaním porušil disciplinárne pravidlá ústavu na výkon trestu odňatia slobody (konkrétne povinnosť zachovávať zásady slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádza do styku podľa § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z. z.), za čo mu bola uložená osobitná sankcia, svojou podstatou miernejšia ako sankcia ukladaná v rámci trestného konania. Vzhľadom na to, že obžalovaný porušil interné predpisy ústavu adresované iba určitej špecifickej skupine osôb, ktoré majú osobitné postavenie, pričom podliehajú súboru osobitných napr. disciplinárnych pravidiel za čo bol potrestaný osobitným druhom trestu, nie je trestným stíhaním odsúdeného porušená zásada ne bis in idem. Konanie obžalovaného bolo potrebné posúdiť aj v trestnoprávnej rovine.

Námietku obžalovaného, ktorý tvrdí, že konal v nutnej obrane z dôvodu strachu o svoje život a zdravie považuje odvolací súd za nedôvodnú. Vykonaním dokazovaním nebolo preukázané, že poškodený ohrozoval alebo aktívne útočil na obžalovaného a obžalovaný odvracal priamo hroziaci alebo trvajúci útok. Túto verziu nepotvrdil ani jeden svedok incidentu. Podľa svedeckých výpovedí, obžalovaný útočil na poškodeného v čase, keď tento už ležal na zemi, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za konanie v rámci nutnej obrany. V prípade, ak obžalovaný má na mysli konanie a verbálne vyhrážky poškodeného smerujúce obžalovanému po útoku, o ktorých vypovedal aj svedok T. F. (poškodený sa zahnal na obžalovaného s doskou, na ktorej boli klince s vyhrážkou, že ho zabije), tieto nemožno považovať za hroziaci alebo trvajúci útok, vzhľadom na to, že k žiadnemu preukázanému fyzickému napadnutiu obžalovaného poškodeným nedošlo, preto obžalovaný ani v tomto prípade nemohol konať v rámci nutnej obrany.

Obžalovaný v odvolaní namieta, že prvostupňový súd rozhodol aj napriek tomu, že písomnou formou oboznámil, že si volí na plnú moc obhajcu. Z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaný doručil prvostupňovému súdu jeden deň pred hlavným pojednávaním žiadosť o zrušenie ustanoveného obhajcu s tým, že si neplní svoje povinnosti a zvolil si obhajkyňu JUDr. Q. M.M., ktorá doručí podpísanú plnú moc. Následne prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní zamietol žiadosť obžalovaného o zrušenie ustanoveného obhajcu a pokračoval v konaní s ustanoveným obhajcom JUDr. Radovanom Grujbárom. Postup prvostupňového súdu považuje odvolací súd za správny. Zvolená obhajkyňa ani obžalovaný súdu nepredložili plnomocenstvo na jeho zastupovanie v tomto trestnom konaní a preto s ňou ako s obhajkyňou prvostupňový súd ani konať nemohol. Obžalovaný síce oznámil zvolenie obhajcu, ale plnú moc súdu nedoručil, a to ani do rozhodovania odvolacieho súdu. Hlavné pojednávanie bolo preto vykonané za účasti ustanoveného obhajcu, čím boli v celom rozsahu zachované práva obžalovaného na obhajobu.

K výroku o treste:

Prvostupňový súd dospel k správne záveru, že u obžalovaného existuje len jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, čo malo za následok úpravu trestnej sadzby uvedenej v ust. § 348 ods. 1 Trestného zákona podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona. V takto upravenej trestnej sadzbe uložil prvostupňový súd obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, pričom trest v tejto výške je trestom minimálnym a odvolací súd ho považuje za správny a zákonný. Nakoľko obžalovaný bol už v minulosti opakovane súdne trestaný, správne pristúpil prvostupňový (po

dostatočnom vyhodnotení osobnostných charakteristík obžalovaného) súd pri voľbe druhu trestu k uloženiu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o spôsob výkonu uloženého trestu, prvostupňový súd správne aplikoval ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, keď obžalovaného zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia, pretože bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd výrok o treste obžalovaného rovnako za správny a zákonný a aj v tejto časti vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd nepovažoval odvolanie obžalovaného proti napadnutému rozsudku za dôvodné, preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.